

Πηγαίνουν στὸν Κορφήτη
καὶ μερικὸι σπαδάτοι.

Τὶν τὰκ, κοπιᾶστε μέσα... Κόντε, κλημεροῦδα...
τί θέλετ' ἔδω πέρα;... νὰ ψάλλωμε τραγουδιὰ...

Ίπστε λοιπὸν ν' ἀκούσω... τὸν Ὑπουργὸ σιχάρα,
παραιτὰ τὸ γεννάτι καὶ μεθ' ἡμῶν γενοῦ,
ἔλα' στὸ Παρλαμέντο κι' ὁ Λακαθιῶνις τὸρα
θὰ πῆ γὰρ οὐ πῶς ἔχεις καὶ παραίτησι τοῦ.

Μὴ τοὺς λόγους μας αὐτοὺς ἐπιμόνας ἀποκρούσῃς,
καὶ νοήμονα ποῦλ
σὲ νομῆει κι' ἡ Βουλὴ,
τὸ νοήμον τὸ κοινὸν κι' ἡ φροσύνη τῆς πρωτεύουσῃς.

"Ὁχ, τοῦ λέν οἱ φίλοι,
ποῦχουν καθυμ' στὰ χεῖλην,
μὴν πῆς' στὸ Παρλαμέντο
ἂν δὲν παραιτηθῆ,
κι' ἔς τριῆη — σικραμέντο —
σπυροῦν καὶ σπαδί.

"Ἄν πῆς καὶ κάλι' στὴ Βουλὴ δὲν θάσαι' στὰ σωστά σου,
καὶ μογοκόμματος καὶ συ' στήν πρώτη γνώμη στάσου.
Κι' ὁ Κόντες μονοκόμματος λαλεῖ πρὸς τοὺς φιλάτους
καὶ τοὺς ἀτέγκτους φίλους τοῦ καὶ τοὺς μονοκομμάτους.

Τὸ γεννάτι τοῦ Κορφήτη.

Φίλοι μου μονοκομμάτου,
ποῦ τόσα μ' ἐνθυμῆτε,
κι' ἐν πνεύματι καὶ στόματι
κοιμένα μὲ νομῆτε,

νὰ ξαναπαῶ' στὴ Βουλὴ δὲν ἔρχεται, δὲν στέκει...
τέλειωσαν τὸ ψέμμα, κοιμένο τὸ γελᾶ.

Κι' ἂν μοῦ' μιλήσουν, τῶρα μὲν μου, καὶ μεθ' αὐτ' τὸ Παλάτι
γιατὴ θὰ μείνω στάσου στὸ πρῶτο μου γεννάτι.
Τέλειωσα... τὴν ἀπόφασιν τὴν πῆρα ποῦ τὴν πῆρα,
καὶ δὲν ἀκούω τίποτα... θὰ δεῖξω γαρικτήρα.

"Ἄμᾶν, ποῦ λένε κι' ὁ Ὑπουργός,
καὶ ὅσοι τόκο' στὴν ὀργῆ,
ἐκαίνος διμῶς ἀπαντᾷ γὰρ μένα πέρα βρέχει
κι' ἄμᾶν ζαμᾶν δὲν ἔχει.

Δὲν πείθομαι σὲ κανενὸς τὰ λόγια καὶ τὰ γέλια,
ὀρατικῶς ἀποχωρῶ κι' ὀφίην τὸ κοεῖδι,
θὰ ξαναπαῶ' στοὺς Κορφοὺς νὰ ξανακάνω λάδι
ὡς δού' στὸ Ρωμαῖκο νὰ γίνων δια λάδι.

Ὑπουργικὰ Συμβούλια, κατὰ κάλυμπος, συντέλεια,
παρκαλοῦν τὸν Βασιλέα γὰρ νὰ τὰ συμβῆσῃ,
κι' ἔκαστος κἀκεὶ κι' ἔρχεται μὲθ' ἀπὸ τὴν Δεκέλεια,
κι' ἐγὼ πηγαῖνω γὰρ παρὰ νᾶλθῃ νὰ μᾶς διαβάσῃ.

Οὐχ ἦτον, Περικλέτο μου, τὸ σκάφος κἀκεὶ νῆριτα
ἐν, μεσφ' τῶσις κρῖσις καὶ κλιθάσις δεινοῦ,
κι' ὁ Θεοτόκης μὲ καλῆρ' μαδοῦσις μαργαρίτα
καὶ τὴν ἄωτοσις μοναχῶ' ἔχω δὲν ἔχω τοῦ.

"Ὅταν ἀκούεις ἔξαφνα νὰ τοῦ' μιλήρ' μὲ γλῶσσα:
ἂν πῆς ἀμέσως' στὴ Βουλὴ θὰ τᾶχῃς τετρακόσα.

Καιροὺς βύλενης μπουναλά,
μεγάλῃς ἱστορίας,
καὶ διαδίδονται πολλὰ
περὶ δικτατορίας.

"Ὅμως ἐγὼ, ποῦ δέρομαι σὲ κάθε μας προπατῶρα,
φρονάτω, Περικλέτο μου, σὲ κάθε συμπολιτῆ
πῶς ἔνα βλέπω σήμερα σατράπην καὶ δικτάτορα,
τὸ πνεῦμα τοῦ προπατῶρος Ζωρῆς Ἀρομοκαίτη.

Σηκῶν δὲ καὶ τὸ δεξιὸν καὶ τὸ ἄριστερον μου χεῖρι
κι' ἔπιπυρομαι γυχθιμῶρον
εἰς ἔνα κρῖσιμον καρῖν
γὰρ πρυτανεῦσ' ἢ φρόνησις κι' ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Καὶ τοῦ Στρατοῦ τὸν Σύνδεσμον ἐνθουσιῶδῃς ψάλλω,
ὅπου διέρχεται πολλὰς ἀνάσθας καὶ τριβόλους,
κι' ἂν λείψῃ σήμερα κι' αὐτὸς, δὲν μὲνει τίποτ' ἄλλο,
παρὰ νὰ διαλύσωμεν στρατεύματα καὶ στόλους,
καὶ γὰρ τῆς βρομῆσις τῆς κοιλῆς νὰ ζῶμε καὶ τὰ βρομάτα
καὶ νᾶναι γὰρ καμῶσις μας μονιτέσις καὶ μονιτεροῦσῃματα.

Κι' ὁ Περικλέτος ὁ κωδὸς ψάλλει τὴν μῆριν εὐφροσύνης.

Τὴν μῆριν αἰεῖς, Θεά Κορφήτη — Λακαθιῶτη,
ποῦ τὴν δουλειὰ σταμάτησε τῆς ἐθνικῆς γαλιάνδρας,
καὶ τὸ κορεβέλο γέννησε τοῦ κάθε πατριώτη,
καὶ τῶν κομμάτων ἔδειξε μονοκομμάτους ἀνδρας.

Τὴν μῆριν αἰεῖς, Θεά καλλιπέλαδου στόματος,
ποῦ τόσαις μέραις ἔκατε τὸ βῆμα νὰ ἀγῆσῃ,
γιατὶ κανένος ἀπεγίχτος, κανένος μονοκομμάτους
δὲν θέλει κἄπως γὰρ κωφεθῆ καὶ κἄπως νὰ λυγίσῃ.

Αὐτὴν τὴν μῆριν αἰεῖς, Θεά μου κοροκουσοῦρα,
ὅπου ὁσις Ψαροκίστενας ἔσκαπει τὴν καμποῦρα,
ποῦ τόσαις μέραις βλάθῃς' στὰ πόδια νὰ μᾶς λᾶσῃ,
ποῦ πέντε μέραις πέρασαν κι' ἀκόμα νὰ τελειώσῃ.

Τὴν μῆριν αἰεῖς, Θεά ποῦ τὸν Μουσοῦν ἀνάσσει,
τὴν μῆριν τὴν τρομακτικῆν, ποῦ κρομᾷς κι' ἔμεινα,
ποῦ τὸ μαρκουῖσις πέτασε κι' ὁ κωφερός θανάσις
καὶ νέο νομοσχέδια δὲν ἔκωφῶσε κανένα.

Τὴν μῆριν αἰεῖς, Θεά Κορφήτη — Λακαθιῶτη,
ποῦ τόσο πείσμα γέννησε κι' ἄλο θυμῶς ἀφῆκε,
κι' ὁ χρυσομᾶλλῃς Ἀχιλλεῖς, ὁ Πάλλης δηλοῖσι,
πολλὰ κι' αὐτὸς κατὰ θυμὸν καὶ φρένα μεριμῆσις.

Τὴν μῆριν αἰεῖς, Θεά, μὲ θλιβερὸν τραγοῦδι,
ποῦ τόσα διαδίδονται σὺς καπερῆδες ὄρηματα,
καὶ λένε πῶς δικτάτορα θὰ φέρων τὸν Σκουλοῦδη
μήπως μᾶς κἀνῃ δάνειον ἀπὸ δικά του χρήματα.

Κλᾶθι μου, ἀργυροτόπος, ὁ αὐτὸς τὰς παρῃσῃσις,
ὁς Χρῆστιν ἀμφιβέβητας, Τενέδοιο τ' ἀνάσσεις.
Κλᾶθι μου, ἀργυροτόπος, ποῦ λαίμητις φωτοβόλος
ἐκαί' στήν Ἀκαθῆμιαν ἔσῃ καὶ σφῆρις ἄλιος,
ποῦ μᾶρος εἰς τὴν γλαυκῶπιδα γυμνὰ προτινεῖς μέλη,
κι' ἀνάδειξῃς νοήμονας κι' ἔμεις καὶ τοὺς ἐν τέλει.